

BAJTÁRSI

LEVÉL

1962. V. évf. 9. sz. levél 65. oldal Utrecht, 1962. IX. 18.

TOVÁBBRA IS KOEXISTENCIA A SZOVJETTEL...?

Csaknem egy évvel ezelőtt jelent meg H.A.Luns, holland külügyminiszter nagyszerű cikke az "Elseviers" c.lapban. Az ebben foglaltakat, mint ma és mindaddig érvényeseket, míg a szabad világ a kommunisztákkal koexistál, az alábbiakban ismertetjük részben szó szerinti, részben értelemszerű fordításban:

George Kennan Oroszországról és a Nyugatról szóló csodálatraméltó történelmi munkájában rámutatott arra, hogy a Nyugat megbocsájt-hatatlanul helytelen módon ítéli meg a kommunizmust. Ez különösen akkor nyilvánul meg, midőn a Nyugat Oroszországgal kereskedelmet folytat.

A szovjetvezetők már 1921-ben ezt mondják: "Mi utáunk titeket. Mi úgy ítéljük meg a helyzetet, hogy a kormányaitokat el kell söpörni a föld színéről; hogy benneteket, mint egyéneket, fizikailag meg kell semmisíteni. Fenntartjuk magunknak a jogot, hogy mindent megtegyünk, ami módunkban áll céljaink elérésére: a nyilvános sértegetést, a saját népetek lojalitásának és az önbizalmatoknak aláaknázását, a fegyelem meg-lazítását a hadseregeitekben és ennek a kommunista diktatura javára fordítását. De ra még nem vagyunk elég erősek arra, hogy titeket elte-messünk. Ugy gondoljuk, hogy a nyugalmi időszakban kereskedelmet kell veletek folytatnunk; mi azt akarjuk, hogy Ti finanszírozzatok bennünket. Mi azt akarjuk, hogy nekünk a diplomácia minden előnyét megadjátok stb.

Okatlan ez? Talán. Minden esetre ti akceptálni fogjátok. Ti akceptáljátok, mert nem tudtok szabadulni a kapitalista kívánalmaitoktól, hanem azoknak rabszolgái vagytok; elfogadjátok, mert ha valami az érde-keitekben áll, akkor nincs nektek büszkeségtek, tisztességtek és bocsüle-tetek. A kipusztulóban levő osztályotok vaksga jellemző a magatartás-tokra, különösképpen az azért egymáshoz folytatott harcokra, hogy a mi kegyeinlbe juthassatok. A kölcsönös ellentéteitek által hajtva azt te-szitek majd, amit mi akarunk, s addig, amíg készen nem leszünk arra, hogy benneteket kinyírjunk. A válságban ti magatok vagytok azok, akik a sa-ját ostobaságotok folytán nekünk az eszközöket nyújtjátok arra, hogy ben-neteket megsemmisítsünk."

Ugy hiszem, hogy az idéző jelben közöltek még ma is vezérelv-ként érvényesek a világalomra törő kommuniszták politikai vonal-veze-tésében!

Ha Dean Rusk barátságosan beszélget Gromikóval, akkor egy olyan emberrel áll szóba, aki az amerikaiakat kizsákmányolóknak, elnyo-móknak, gonosztevőeknek bélyegzi. Ez nem arra irányuló propaganda, hogy az egész földkerekség szociális állapotát megváltoztassa, csak üres szólam a cél érdekében. Mindezek a gunyszavak ugyanabból a forrásból erednek: Moszkvából vagy Prágából, a Kelet fogyverraktárából. Ezeket a szavakat komolyaknak kell tekintenünk; ha a Szovjet valaha háborút nyerne elle-nünk, bennünket is ugyanúgy kezelne, mint a magyarokat 1919-ben és 1956-ban.

Bonn 200 Km-re van a szovjet-zónától; Strasbourg nincs 400 Km-re a cseh határtól. Veszélyes lenne ránk nézve, ha ezen ténylek megal-kuvókká tennének, de még nagyobb a veszély, ha a fejünket a homokba dugjuk, mint a struccmadár.

AZ ÉLELET KISELEJTEZTÉK.

Az Életet is besorozták.
A rend szükséges, sorszám kell.
Így írtak néki: Élet Péter
jelentkezzék. Itt nincs kivétel,
meneteljen a többivel.

Az Élet beállott a sorba,
s utána mindjárt baj esett:
hol hovácsen szökkent, vidáman,
majd hátul kullogott, magában,
csak taktusra nem lépkedett.

Az Életre reámordultak:
"Mamlasz, egy, kettő, jobb, bal, jobb!
Itt a ruha, a csukaszürke,
bujjon belé, talán a szürke,
nem véti el az iramot".

Az Élet beöltözött szépen,
de megbomlott a zubbonya:
hószinbe szállt, aranyba csordult,
zöldre símolt, tarkába fordult,
csak szürke nem maradt soha.

Az Élet így, belátták végre,
a menetbe csak nem talált,
azért a pártmozórc külték.
Had fujja jelszók öblös kürtjét,
szegezze égnök zászlaját.

Az Élet indult. Két kezében
mint kehelyben pihent szíve.
De nem tűzholte bot hegyére,
mert szédülve kihullna vére,
s így nem követte senki se.

Az Életet kiselejteztek,
mint alkalmatlant, odafent.
Azóta elbujt, megijedve
de menetel, menetel egyre
a program, párt, a rogment.

oooOooo

Csiky Ágnes Mária.

MAGYAR KATONA A KOMMUNIZMUS ÁRJÁBAN.

(folytatás)

A kaszárnya elé tömegével érkeztek a gépkocsik, molyoknok utasai a parancsnoki épületbe siettek. És idő alig múlt, a kaszárnyát védő sereg vette körül, miközben a kürt riadót harsogott.

A katonasorok újból megtöltötték a boltíves, nagy helyiséget, és az ezred nevelőtisztje az emelvényen újból megjelent. Most azonban nem fennhájában, hanem fakó arccal, remegő, szinte könyörgő hangon szólt meg:

-Kedves Bajtársaim! Szégyenteljes, de a reakció már odáig me-részkedett, hogy ellenünk fegyvert fogott! Fegyvert fogott, forradalmat szított, hogy velünk együtt eltemesse nagyszürü vívmányunkat: a demokrá-ciát. Irg kell mutassátok, hogy szívotok a demokráciával egybeforrott, és kemény ökölrel sújtsatok le erre a bestia szörnyre! - mélyen megha-jolva sietve távozott. A századok pedig ott nyomban megkapták a harc-rendi bosszútást.

Alkonyodott, amikor a századok a kijelölt támadási sávjukat elfoglalták. A 2. század a város délléleti kijáratánál, jobb szárnyával a téglagyárra, míg bal szárnyával egy átgázolható patakra támaszkodott.

Az elhelyezkedést igen elősegítette csaknem az egész város-ra kiterjedt lángoló harc, mely a laktanya környékét is megvilágította.

A századok a kijelölt sávjaik elfoglalását már régen jelen-tették, sőt a támadást is megkezdtek, de a 2. századnál még mindig nem történt meg a támadásra a parancs kiadása.

Az idő már az éjfélhez közelgett, amikor a törzsermóster izgattott kézmozdulattal Takács őrzetőt vállát érintette és halkán a fülébe sugta:

-Horváthtal mielőbb jelentkezzék itt nálam!-

És amikor jelentkezték, előttük érthetetlenül, büszke mosollyal, de halkán tudomásukra hozta:

-A százados bajtárs ründelte önöket magához.-

Takácson a vöröjték nyomban gyöngyözni kezdett, mert agyába villant a raktári politizálás; Horváth is mélyen hajtotta le a fejét.

-A halál hív-, lebetegott az őrzető lelkiismeret előtt.

-De jobb így, mint foggyvert fogni az apámra, a testvéremre, vagy akár egy honfitársra- és büszke öntudattal lépett az alacsony, kis házikóba, a százados bajtárs harcálláspontjára.

A látványon, mely a két katona elé tárult, szörnyen elcsodálóztak. A század nevelőtisztjét -foggyvertől megfosztva- az egyik sarokban Nagy gyalogos őrizte. A környezet közelmúlti küzdelemről tanuskodott, de annak ellonére a század parancsnoka teljes lelkiyugalommal és biztatós szemrebbenéssel fogadta őket:

-Takács őrzető és Horváth gyalogos! A század legénységéből kiválasztanak négy, részükről teljesen megbízható gyalogost, kiknek segítségével a századból őrizetbe veszik ezen kimutatásban -átadva azt- szerelő gyalogosokat. Az őrizetbe vettöket ide kísérik. Ha ongom itt már nem találának, akkor Horváth parancsnoka alatt a gyalogosok az őrizetbe vettöket, ön pedig a nevelőtisztet a téglagyárhoz kísérik. Ott átadják: őket Simon tizedesnek és ott marad a kiválasztott négy gyalogos is, míg ön Horváthtal együtt ide visszatér és ongom felkoresnek. Megértötték?-

-Igen!- jelentötte mindkettő, de a meglepetés annyira urrá lett rajtuk, hogy némán, továbbra is foszesen álltak parancsnökük előtt. A törzsermóster nyomban felismerte a helyzetet, sietve hozzájuk lépett, és határozott hangon figyelmeztötte őket:

-Fiuk? Itt nincs politizálás, csak parancstődjösítés!-

A két katona ekkor értötte meg, hogy a parancstő nem álmodták, hanem az valóság, s keményen tisztelöve távoztak.

Kilépésükkor a harc már körülöttük is csattogott. A röpködő lövedékek esőjében állapodtak meg gyorsan a négy megbízható gyalogos személyében, akikkel együtt az őrizetbevetelt fogatöcsötötták.

Parancsnökukat azonban a harcálláspontján már nem találták, s így az őrzető a parancs szorint gyorsan csolokodott, és már is elindultak a téglagyár felé.

A parancsnöki harcálláspont is lángokban állott, amikor a téglagyártól oda visszatérték. Bármerre fordultak, foggyvertüzzel találták magukat szemben. Sietve kutattak védelmi hely után, s szinte egyszerre vetötték magukat a közeli barázdába. Abban kúszva igyekeztek századjukhoz jutni, de fárasztó és hőszas kúszás után is eredménytelenül. Túrolmüket vosztve felugrottak, s futással igyekeztek tovább jutni, közben balra egy emberi alakot pillantottak meg. A földre vetötték magukat, és nosztelenül várták a közeledőt, akiben Gajdácsi tizedost ismerték fel, kinél azonnal jelentkezték.

-A százados úr parancsára koreslek titöket. Kövessötek!- és szántásokon, vetéseken koresztül haladtak a város alá vezetö dűlő út felé. A lövedékek esője is ritkulni kezdett felettük. Pár száz méter megtötele után a dűlő út árkában pihenő századjukhoz érkeztek.

Jelentözésük után századparancsnökük ökois tájékoztatta a helyzetről. Ekkor tudták meg, hogy parancsnökük a támadási parancs végrehajtását megtagadta, és vállalta a szabadságharcosok teljes támogatását.

..

A szöpk. harcokcsijába szállt, ahova Takácsnak és Horváthnak is parancsolta a beszállás, s óvatosan, lassan közeledtek a város egyik mellék utcája felé. A század kisebb csoportokban, szétszórtna követte őket.

Az első utcakercsözödsénél a főőr. jelentötte, hogy a szabadságharcosok vonala a Körút túlsó oldalán húzódik, melyet az inonsó oldalról orosz és magyar egységök támadnak. A támadók utóvédje

./.

-előttük a harmadik utcában védelemre rendezkedett be. A parancsnok a vett értesülésekről szakaszparancsnokait nyomban tájékoztatta és kiadta az újabb parancsát.

A század, mint égből szakadt fergetőg, egy meghatározott időpontban rajtaütött az ellenség utóvédjén, melynek megsemmisítése után a meglepett ellenségre vetette magát. És amikor a felkelő nap első sugarai a város felett átsuhantak, a győztes csata után a 2. századbeliük öröm-könnyek között ölelkeztek a szabadságharcosokkal.

A város minden házában ormán szabadság-zászló lengett, és a nép hálaadásra gyülekezett a templomokba, amikor tűzvészként terjedt a legújabb hír: a város kapuja előtt orosz harcokocsik támadásra gyülekeztek.

Takács őrvezető százada az első, mely a fenyegető orosz medvére vetette magát. Horváthtal együtt újból közösen küzdöttek a magyar szabadságért. A sokasodó halálhürgés, sikoly és jajj elszántágukat megkétszerezte és oroszánként harcoltak, míg egyszer csak Takács őrvezető koppanást érzett a homlokán, melyet egy kis bizsergés követett. De ugyanakkor már sok apró, fényes karika is tödült szeméi elé és utána...?

Álmából erős fejfájás ébresztette. Hirtelen a fejéhez kapva, az azon lövő vastag kötésen nagyon is elcsodálkozott és gondoltodni kezdett... A fülébe hirtelen csatazaj zúgott és máris mindenre emlékezett.

-De hol vagyok? Hol van Horváth? Miért van sötét? - kérdezte önmagától. -Hol a századunk? - ordította torka szakadtából. Mellette biztató női szempár csillogott. -Kedvesnővér...! Kórház... - ébredt a valóságra, majd fáradtságtól kimerülten álomba merült.

A következő napon hall: suttozás ébresztette. Szemei felnyitásakor a kellemes meglepetés hangos csodálkozást váltott ki belőle: -Jézusom! Törzsőrmester ur! Gáborom! Gábor, hát te is megsebesültél? Istenem! De hogyan civilben? Miért?... Ah, értom -és szeméi könnyel teltek.

-Édes fiam, ne izgasd magad! Ne törődj most semmivel; fontos, hogy mielőbb felépülj! - nyugtatta a törzsőrmester, a beteg kezét simogatva.

-De ugye az oroszok győztek? -

A daliás természetű derék katonának a válasza nem volt lelkiereje, de a földre vetett pillantásából a beteg olvasott. Arca még fakóbb lett, s a törzsőrmester kezét közelebb húzva magához, alig hallhatóan suttogetta:

-Törzsőrmester ur! Nekünk menekülnünk kell! Higyen nekem! Részünkre nem lesz soha megbocsájtás és... -

-De édes fiam, hát megmenekültünk! Itt vagyunk Austriában! - Imre csodálkozva széjjel nézett, s örömeiben ki akart kelni az ágyból. A törzsőrmester visszatartotta, amikor boldogságában hangosan felsóhajtott:

-Oh, édes Teremtőm! Édes jó Szűleim! Arankám, Arankám! - szompilláit lehunyva, imaként hagyta el ajkait a szavak.

A törzsőrmester pedig felcsillant szemekkel magyarázatba kezdett:

-Kedves fiam! A szülőidre otthoni testvéreidnek nagyobb szükségük lesz a jövőben, mint neked. Örömmel beleegyeztek abba, hogy magunkkal hozzunk. -

A sebesült csodálkozva szakította meg a törzsőrmester beszédét: -Hát tudják, hogy...? -

-Tudják. Ok otthon maradtak, de elhoztuk helyettük neked... - és mosolyogva az ajtó felé tekintett, melyen akkor lépett be a felkötött karu Gábor, jobbán szíve választottjával, míg balján Arankával...

-Arankám! - kiáltotta magánkívüli örömmel Imre és rajongó epedéssel tárta ki karjait.

Az édes viszontlátás pillanatát után a beteg arcrodái hirtelen gyűrődöttebbé váltak és moreven bámult maga elé. Aranka szívét fájdalom gyötörte és kérdő tekintettel Imre felé hajolt, ki bocsánatkérően mondta:

-Arankám! Ne érts félre! Csupán a jutott eszembe, hogy a kedves szűleid valószínűleg neheztelnek rám. -

-Az én szűleim? Hát azt gondolod, hogy... Nem, nem! A szűleim áldásukat adták reánk! -

-Ugy igaz! - bizonyította sietve Gábor és mátkája.
-Istenem, mivel érdemelted ki ezt a sok szépet és jót? - hangzott el Imre ajkairól.

A törzsőrmester óvatosan kezébe fogta Imre kezét, s megszorítva azt, korcsotlon szavakkal válaszolta kérdésére:

-Fiam! A jó Isten bennünket valóban megsegített! Megmonkültünk! De én úgy sejttem, mindez azért, mert bennünket küldetésnek szánt. Küldetésnek, hogy itt a szabad világban dolgozzunk, küzdjünk, harcoljunk Hazánk felszabadításáért. -

000000

B.76.

EMLEKEK SZOLGÁLTATTELJESÍTÉSEM IDEJÉBŐL. (folytatás)

A tanfolyam végzése után próbaszolgálatra a szegedi kerület egyik őrsére lettem beosztva. Ez őrs-állomás egy kis völgyben feküdt, erdős-dombos körlete igen szép volt. Dec.1-én vonultam oda be, jól átfagyva, a késő esti brátkban. Vasutállomás 16 Km-re volt.

Az őpk. S. főtörm., hatalmas szál ember. Az őrsön csak egy nőstörm. volt, a többiek nőtlének.

Az őrsiroadában terítették számomra, s nemsokára megjelent Mari-néni, az őrs főzónője, egy nagy tál hurka-kolbász-zsiványpocsonyével. (Az nap dísznót élték az őrsön.) En bizony -éncs lévén- jól és kiadósan megvacsoráztam, de a tálon levő ételnek tizedrésze se fogyott el. Amikor Mari-néni az edényekért jött, meg is jegyezte: "Biztosan nem ízlott a próba úrnak, nem evett semmit".

-Minden kitűnő volt, de én többet nem tudok enni-.

"No, kis bendője lehet, de én majd kitágítom, míg itt lesz. Lásza a "főúr" (az őpk.) egy ilyen tállal egymaga megesszik, s meg sem kottyant neki". -

No, gondoltam, Mari-néni nagyokat szeret mondani, de második nap, amikor is az őpk.-val indultam szolgálatba, és Mari-néni a hideg élelmet behozta, (hatalmas adag szalonna, fél szál kolbász, vagy fél kilónyi hideg hús) meggyőződtem arról, hogy mégis csak a valót mondta. Éppen a kenyér után érdeklődtem (ezt nem hozott be Mari-néni), amikor belépett S. főtörm. és kijelentette, hogy a kenyérrel nem érdemes a járőr-táskát tömni, azt lehet vásárolni, s ez nem szabályzatba ütközik.

Egy hónap elteltével egy másik őrsre kerültem. Ennek vasuti állomása is volt, uradalom tartozott a körletéhez. Az őpk. bevonulásomkor szahadságon volt, helyettese egy törm., akivel az első szolgálatba indultam itt. Az őrskörletnek egy része szőlőtermő vidék, s egyetlen külközsége G...a, melynek határában különösen jó Schiller bor termett. Ebbe az őrsjáratba indultunk. A pihenőhely a hegyközségi bírő házában: egy kis szoba dobkályhával (tűzoló mindig bokészítve), 2 ágyval, 2 székel és egy kis asztallal. Abból egy ajtó nyílt a bírő lakásába.

Megkezdtük 6 órai nagy pihenőnket: begyújtottunk s melegedtünk a kályha mellett a táska-élellem kicsomagolása közben. Alig kezdünk enni, nyílik a bírők felől az ajtó, s a bírő -kezeben egy 2 literes mázos kanecsb és 3 pohár- jött hozzánk. Üdvözlés után bemutatkoztunk egymásnak. A bírő aztán a törm.-től kérdezte, hogy "ez az új próba úr, akiről múlt héten beszélt"? Tovább folytattuk az étkezést, a bírő meg a kanecsből 3 pohárba kiöntötte a jó Schiller bort. A törm. nagy zavarába jött, s kezdte a bort köszönni; szabadkozva az ellen, mert nem jó a gyomra, "No arra éppen jó a bor", mondotta a bírő, no meg a fejfájásra is, mert bizonyosan "influenziából" keletkezett az. Végül már nem talált újabb kifogást a törm. és kijelentette: "én tulajdonképpen nem is szeretem a bort s nem igen iszom". Erre aztán a bírő elnevette magát mondván: "No beszéljen már ilyeneket a törm.úr, hiszen a múlt héten is megittunk kettőn egy ilyen kanecsből, pedig akkor "influenziája" se volt". Majd hozzám fordult és így szólt: "Igazán rosszul esne, ha meg nem köszölné boromat; én pedig fogtam a poharat: "Bírő úram egészségére ezt a kis pohár bort megisszuk, de többet nem, mert szolgálatban bort nem ihatunk. Ez meg nem árt, s bírő úramat se sértjük meg. Tudom, megérti miről van szó"?

Megittuk a pohár bort (a törzs.úr is). Többször jártunk még abban az őrsjáratban, de többé borral nem kínált a bírő, legalább is akkor nem, ha én is ott voltam.

A "törzs.úr" azonban nem javult meg. Később egyszer a szakpk. ellenőrzéskor kihagyott 3 tereptárgyat, egy magánháznál borozgatta el az ezekre előírt időt, s dicstelenül hagyta el a Testületet.

Csendőrségi szolgálati időm legrésze az a 12 1/2 esztendő, amit sznypk.-i beosztásban töltöttem D-ben és Ny-ban. Ehhez kell számítanom még azt az időt is, amit mint tisztí járás pk. (régí szakpk.) töltöttem el Dunántúl déli részén. Ez utóbbi szolgálati beosztásom arról nevezetes, hogy itt volt első kivizsgálásom foggyverhasználati ügyben és hogy akaratomon kívül 1 órán át orrvadász is voltam. No de menjünk sorjában.

Amikor tisztí járás pl.-ül áthelyeztek, a kor. pság. székhelyén kellett átutaznom. Csak 4 óra múlva utazhattam tovább, így tehát úgy gondoltam, hogy jelentkezem az említett pság-nál. Legalább megismernek, mint új embert. No meg egyik jó barátom előadótisztként működött a kor. pság-nál, tehát vele is találkozom. M. szds. kor. sgt.-nél jelentkeztem előbb, aki mindjárt bejelentett a korpk.-nál, H. Gy. ezds. úrnál. Itt jelentkezem után a korpk.úr azt kérdezte tőlem, hogy milyen foggyvernom-tól léptem át a csendőrséghez? Erre jelentettem, hogy a gyalogságtól. Ezt követő azon kérdésre: "És most hol szolgál a fhgdy.úr"? meghöklentem egy pillanatra, de aztán bátran kivágtam, hogy a m.kir.Csendőrségnél. Rám nézett szépen kikötött, Vilmos-császár féle bajuszának jobb fele megrándult és kijelentette: "A m.kir.Csendőrségnél bajuszatlanok nem szolgálnak". Így állt bajuszom kellett növesztenem.

Új állomáshelyem -ahogy mondani szokták- a világ végén volt. Legközelebbi v.á. 17 Km-re, de ebből 11 Km. volt kőves út, a fennmaradó 6 Km. csős ídő esetén csak lóháton volt járható. Hasonló út viszonyok a járás 5 órsén is. Így azután az, hogy "forduló postával jelentse", ismeretlen fogalom volt, no meg a szemlélt előljárók meglepetésszerű megjelenése is, mert az érkezést már csak az előfogat rendelkezése miatt is jó előre tudatni kellett.

A járás lakossága szín-magyar; részben bortermő vidék, ahol a mulatságot aszerint osztályozták, hogy milyen volt a közbeni verekedés. "Jóska! Hogyan sikerült a bál?" Követte ezt a felelet: "Nem ért uram semmit, csak 1 halott volt", vagy: "Fene jó volt, mert hárman is letették a kanalat". Ez alatt azt kellett érteni, hogy meghalt három ember.

Az órsők nyomozásai főleg testísértési ügyekre korlátozódtak, no meg a másik virágzó büncselelményre, az orrvadászatra. Ez utóbbit mindenféle eszközzel üzték (puska, hurok, csapda stb.), s ez szerintük nem is volt bűn. Azt tartották, hogy a vadakat az Isten mindenki számára teremtette. A nyomozást igen megnöveztette, hogy egy-egy verekedés után csak a halott vagy halottak maradtak a helyszínen, mert sérültet még a faluban sem lehetett találni. Helyben lévő orvoshoz senki sem ment, a sérültelemek pedig sohase láttak semmit. Így jártam én is az első foggyverhasználati kivizsgálásomkor, amelynek során (kard foggyvert használtak a bálteremben s legalább 25-30 ember sérült meg) egyetlen sérültet se tudtam az első napon kikérdozni. A községben lévő 2 orvosnál senki nem jelentkezett kezelésre. A faluból hiányzó legények távollétének okát a hozzátartozók elfogadhatóan magyarázták. A 3. napon tudtam végre meg, hogy egyik sérült a községtől 20 Km-re felvő, másik járás székhelyén tartózkodik és utóbb az ottani orvosoktól még jó párnaik a nevé. A derék magyarok igen tisztába voltak a hatósági közeg elleni erőszak súlyos büntetésével, s ezért egy-egy verekedés után eltűntek, mint a kámfor. Mindjárt az első sérült ki is oktattott: "Minck fárasztja magát a fhgdy.úr onnyi munkával, amit kaptunk, azt megérdemeltük, a többit meg felejtjük el".

Ez volt a csendőrségi szolgálati időm alatt a leghosszabb ideig tartó kivizsgálás, mert 2 hét múlva tudtam csak az esetben szereplő utolsó egyént kikérdozni.

Vadász ember voltam. Új állomáshelyemen is iparkodtam vadász társulatba bejutni. Így történt aztán, hogy amikor egyik kül-órsőmet szemlélttem meg, a községi főjegyző megmonlítette, hogy szívesen vonnék az ottani vadász társaságba való belepósim. Ő maga nem vadászat már, "csak az utolsó hajtásnak szokott résztvenni" (ez volt a vadász-vacsora).

A helyi győgszerzés volt a vadász-társaság elnöke, az egyik tag az orvos, míg a többiek jómódú gazdálkodók. Én is beléptem a vadász-társaságba. Már el is feledtem azt (a herceg Eszterházy erdőségében kaptam engedélyt vadászatra), amikor egyik napon meghívtak a vadász-társaság által tartandó hajts-vadászatra. Gondoltam, ha már fizetnek a tagsági díjat, s mert még egyszer se vadásztam, e területen, hát elmegyek. A meghívóban golyóspuskák vitelére is felhívták a figyelmet, mondván, hogy nagy vad is lesz a hajtsalomban.

A községnek jókora nagyságú erdeje volt az említett uradalom erdőségének szomszédosságában. Egyik hajts jött a másik után, de bizony nem sok eredménnyel, nagy vadnak se híre, se hamva. Az utolsó hajtsban azonban, mely már elég késő dát. történt, igen sok vad - köztük nagy vad is - került a puskák elé. Magam is lőttem egy vadkatt.

Feltűnt nekem, hogy e hajts befejeztével igen sietve rakták kocsira a lőtt vadakat, s igen gyorsan eltávoztunk felállítási helyünkről, egyik erdei útról, a hajtsokkal együtt.

En a községi bíró kocsijára kerültem, s a nagy sietés oka felőli érdeklődésemre azt felelte: "sietni kell, mert elhűl az ebéd."

A nagyvendéglőben volt a vadász-ebéd, amelyről én hamarosan távoztam, hogy a hazáig tartó hosszú utat lehetőleg a teljes sötétség beállta előtt megtegyem.

Másnap délt. találkoztam az uradalom jószágigazgatójával, aki megkérdezte, hogyan sikerült a vadászat tegnap B.-ben? Elmondtam, főként az utolsó hajts érdekességét említettem. Erre jóízűen nevetett és kijelentette: "Ott azért volt a nyi vad, mert az az uradalom erdejében történt". Igen szőgyenlőttem magam "az orrvadászkodásért", mire ő ugyancsak nevetve megjegyezte: "Sose bosszankodj emiatt, hiszen nem tudhattad, meddig tart a községi erdő és hol kezdődik az uradalmi? Ezek minden évben ott tartják az utolsó hajtsást. Az uradalom nem tesz feljelentést, mert ezért az utolsó hajtsáért, egész éven át, egyetlen orrvadász sem lép e faluból az uradalom erdejébe. Ez a betyár-bocsület".

No, de azért a fészolgabíró rövidesen visszavonta az összes fogyvortartási engedélyeket B. község vadászainak legnagyobb csodálkozására, s csak a teljesen megbízható kaptak újbbi engedélyt.

Igy voltam én is, egyszer életemben, orrvadász.

(folytatjuk)

ooOooO

Öreg bajtárs.

EGY DÉLUTANI HOLLANDIÁBAN.

Előljáróban csak annyit mondom, hogy túl sok fájdalmas arcu ember járkal ezen a világon. Hogy miért ilyenek? Talán azért, mert az a hagyományos csizma szorítja őket, amelyet még nem vettek!

Vidékről, augusztus elején Utrechtbe utaztam vasuton. Már előre megmondom, hogy amiért beiparkodtam, az "zsák-utcán" ügyé változott, de azalatt a pár óra alatt mégis annyi napsütésben volt részem, hogy hihetetlen.

Olyan szakaszba szálltam, ahol sonki sem llt, mert magányra vágytam. Az unokáimra gondoltam, akiket még nem ismerem és inc, a következő állomás után, már benéposult a fülkém, mert jól öltözött házaspár jött 5 gyermekkel, illetve a legkisebbet az atyja hozta a karján. A gyermekek úgy mosolyogtak, mint a napsugarnak egy-egy része és örültek az életnek, amelyet még nem ismertek. És úgy csicseregtek, mint a legjobb énekes-madarak. Helyesebben a 11 éves Jan már egyéniségnek látszott, kinek a mosolyában valami megnyugtató volt. A két hangadó, 4-5 éves leányka, magát a békét - az élet folytonosságát - jelentette a számomra. Egyéb-ként a 3 éveske hugukat vették közre és becéztek a kedvükre, mind ritka tisztán: és csinosan öltözött, u.n. szép gyermek voltak. A 14 hónapos leányka nagy komolyan egyre engem nézett és hallgatólagosan be is fogadott a nagy családba. Apjuk, a francia tanár kedves volt, de a feleségéhez is, mert a beszélgetésünk lényegéről őt egyre tájékoztatta.

Utrechtet - sajnos - egy-kettőre elértük és a gyermekekcsü leemelésének segítségével után, az élet forgó-színpadá már el is választott minket egymástól.

A Magyar Ház előtt nem türelmetlenkedtem, mert az előbbi színos kép élt a lelkemben. A nap sütött és elnéztem a sok kerékpárost,

mivel leginkább párosával jöttel-montok, és akadt több gyermekes sétáló is elég.

Egyszer csak egy férfi, a felesége mellől németül szól hozzám és a Central Múzeum felől érdeklődik. A szívbeli válasz, meg a Rembrandt képkelő kapcsolatos eligazításon után a házaspár -ukrán tanító és német könyvtárnok- beszédessé válik. New-Yorkban 10 évig éltek, de ott sohogysen szokhattak meg, így visszajöttek Európába és Stuttgartban laknak. Mikor megtudják, hogy magyar vagyok és, hogy nem rég Stuttgartban is voltam, akkor azt hangsúlyozzák, miszerint nekik csakis magyar barátaik voltak, és teljes szívvel így ajánlják fel vendéglátásukat, hogy lakóhelyükön való megjelenésün kapcsán feltétlenül náluk szálljak meg.

Az egész világ egy szép nagycsalád lehetne, ha annyi minden nem szólna közbe, elsősorban a szív nélküli politika!

És elgondolom, hogy a délutánom azért vált meghitté, mert a lelke csendjét a gyermekzajban leltem fel, és azután az melegített, hogy egy először látott férfi a vendégszerető otthonát -vagy 10 perces beszélgetés után- a címének megadásával ajánlotta fel.

oooOooo

Derüs Imre.

CSENDŐR KARÁCSONYI AKCIÓ.

Ezen évben is, mint már többször a hazátlanságban 1949 óta, megrendezzük karácsonyi akciónkat. A Szeretet ünnepén segítséget óhajtottunk nyújtani a szűkölködőknek, betegeknek, hogy érezzék a bajtársi gondoskodást, s meggyőződjenek arról, miszerint nincsenek magukra hagyatva: belétartoznak a magyar csendőri nagycsaládba! Ezenkívül a németországi és ausztriai magyar iskolákban tanuló csb. gyerekeket is megajándékozni szeretnénk, hogy ezzel is ébrentartsuk hovatartozandóságukat!

Céljaink megvalósítása végett most is, mint a múltban, tehetőse Bajtársainkhoz fordulunk anyagi támogatásért: Segítsenek, hogy segíthessünk!

Akcióinkra szánt anyagi támogatást "Csendőri Karácsonyra" való megjelöléssel f.évi december hó 10-ig kérjük ide eljuttatni, valamint ezen időpontig közölni a személyes vagy csoportok által közvetlenül eszközölt segítségeket és azok kiszabását.

A B.L. hasábjain nyilvánosan is elszámolunk akciónk eredményéről.

Az Apostolok Csedekodetéről szóló írás 20. részének 35. versében foglaltatik: "Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni, és megemlékezni az Ur Jézus szavairól, mert Ő mondá: Jobb adni, mint venni".

oooOooo

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

BAJTÁRSAININK! Talán nem lesz eredménytelen, ha minden egyes Bajtárs e lap példányunk első oldalán megjelentetett cikknek időszelben közölt részét, tartózkodási helyének nyelvére fordítva, emlékeztetőül 1-2 ENSZ. delegátusnak, vagy új országga senátorainak, képviselőinek, a magyar ügy lelkes szószólóinak megküldi.

Különösen fontos volna ennek sürgős eszközlése most, amikor valószínűleg ismételtelen tárgyalják a magyar ügyet az ENSZ. rendes közgyűlésén. Talán akad valaki, aki e nemzetközi fórum előtt, nyilvánosan lerántja a leplet a kommunista álnokságról, s követeli, hogy nemzetközi ügynökönk már hozott közgyűlési határozatoknak végre érvényt szerezzenek. Csokoladjunk az otthon hallgatásra kényszerített Testvéreink helyett!

SYDNEY-i CSOPORTUNK 1962. június 23-án, este 7 órai kezdettel tartotta az ottani magyar r.kath. egyházközösség otthonában az elmúlt két világháború, valamint az azokat követő események hősi halottaink és mártírjainak emlékünnepejét, kb. 100 főnyi bajtárs és meghívott barátok, ismerősök jelenlétében.

Az emlékestet id. Mátyás István ezds. bajtársunk, csoportvezető nyitotta meg. Vázolta röviden az emlékest értelmét és célját. Méltatta a hősi halált haltak soha el nem múló érdemeit, és felkérte a megjelenteket,

./.

hogy egy perces néma felállással adózzanak azok emlékének...

Ezután Majsay Ottó, honvéd bajtársunk tartotta meg ünnepi beszédét, Megemlékezésének eszmei lényegét Arany János következő soraival jellemezte:

"Nemcsak az, kit a hír untalan omlógt,
Hajtja végre a dicső bajnoki tetteket.
Sok tudott honáért élni, halni olyan,
Ki felejtve nyugszik egy hitvány zugolyban..."

A hősök - legyenek azok akár a m. kir. csendőrség vagy a m. kir. honvédség hősei - tetteit, emlékeit nem omlógtik saját hazájukban. Sőt elhallgatják. Tagadják azt is, hogy hősök voltak, becsémérik emléküket. Rájuk talán csak családtagjaik, rokonaik és bajtársaik mernek otthon, titokban emlékeztetni. Pedig az összes kultur-nemzetek a szabad világban ünneppélyesen és nyilvánosan megemlékeznek hősi halottaikról, sőt még volt ellenfeleiknek hősi halottairól is.

Amikor a múlt háború folyamán a német hadsereg megszállva tartotta Páris-t, az örökkécses továbbra is ott égett az Arc de Triomphe alatt, és a fő-őrség naponta díszmenetben vonult el a névtelen poilu sírja előtt.

Amikor néhány évvel ezelőtt egy török katonai küldöttség járt itt Australiában, nagy örömmel vettek részt - mint volt első világháborús ellenfelek - az australian napközi ünnepi felvonulásban, hogy volt ellenfeleik hősi halottai emlékének adózzanak.

Ezzel szemben, amikor az orosz hadsereg visszafoglalt egy-egy ukrán helyiséget, melyben magyar vagy német hősi halottak voltak eltemetve, első dolguk volt többek között az is, hogy egy lánctalpas járművel földbe taposták a sírokat, ledöntötték a szerény korszakokat, hogy nyomuk se maradjon.

Ezzel is bizonyította az orosz kommunista barbárság, hogy ki akarja törölni, el akarja taposni valamennyi kultur-nemzet azon érzelmét, miszerint fennmaradását sok-sok tagja hősi küzdelmének és önfeláldozásának köszönheti, s további biztonságát ennek a szellemnek őrzése és maradéktalan fenntartása biztosíthatja csak. A kommunista barbárságot a felbörtelt otthoni lakájok maradéktalanul kiszolgáltatják, ezért nem szabad nemzet hőseinkről és mátyrjainkról emlékezni.

Mi, Magyarországtól távol, a szabad világban élők volnánk azok, akik számára nincs semmiféle akadály, hogy a magyar hősi halottakról ünneppélyesen emlékezzünk és tiszteletüket ápoljuk. Nincs más akadályunk, mint az évekké szaporodott hét-öznapok, a mindennapi munka elfáti-tó gondja, a távolság és a szétszórtság, meg a feledés köde, amelyet rákborítanak az egyre szaporodó évek. Mégis tudva tudjuk, hogy a mi feladatunk emléküik ápolása és tiszteletük ébrentartása!

Nagyon csekély az, amit mi a csendőrség, illetve a többi magyar hősi halottakkal szemben megtehetünk. Ők meghozták a legnagyobb áldozatot nekünk a Gondviselés más sorsot rendelt. Áldozatukat csak azzal viszonozhatjuk, hogy megőrizzük és megbecsüljük emléküket, tovább visszük a nemzet tradíciókat és azt a tudatot, hogy Magyarország léte áldozatuknak volt köszönhető és fennmaradása jövőben sem lesz lehetséges hasonló áldozatok nélkül.

Emlékezőcsinkbe a fiatalságot is bele kell vonni. Csak rajtunk keresztül ismerhetik meg és tudniuk hallhatják azokat a tetteket, amelyeket hősi halottaink és első sorban a m. kir. csendőrség hősi halottai a két világháborúban véghez vittek. A mi hősi szemléletünket át kell plántálnunk!

Az ünnepi beszéd elhangzása után Koltay Imre bajtársunk elszavalta Csákváry Zoltán "Üzenet egy tömegsír-ból" c., az emlékest szövegéhez nagyon is illő versét, művésziösen és mély átérzéssel.

Az emlékestet Csoportvezetőnk felhasználta arra is, hogy Központi Vezetőnk írásbeli dicsérfelismerését 8 bajtársunknak kihirdesse, illetve dicsérfelkirataikat nekik átadja. Majd a Hymnusz elnéklése következett, amely egyuttal az est hivatalos befejezését jelentette.

A megjelenteket ezután teával, valamint bajtársaink feleségei által készített teasüteményekkel a csoport megvendégelte.

Ezután köszönettel nyugtázzuk az Ü. megjelentését a B. I. - ro-
segélyaiapra.

Az egybegyűltök még sokáig együtt maradtak, s meghittten elbeszélgettek.

U.S.A.-ból f.évi augusztus 15-én a B.L.szerkesztője nevére címzett, 217503 sz. regisztrált ajánlott levelet a posta visszaküldte, mert az elírt időtartam alatt -távollét miatt- az kézbesíthető nem volt. Kérem e levél küldőjét annak újbbli postára adására.

A KOMMUNISTÁK EMBERVÉDELMI TÖRVÉNYSZÉKI ÉS INTÉZKEDÉSEI általában egészen szívtelenek. Friss levélből -csupán magyarra fordított hozzáfűzéssel- pár példát sorolunk fel:

Megyei (törvényszéki) bíróval azonos fizetésű, óriás textilgyár 34 éves főtitkárjelöltje, a legutóbbi 10 éves folyamatos szolgálata után, influenzában megbetegedett. Csak 4 napig volt otthon, de erre az időre fizetésének 75%-át kapja.

Jó időket látott 60 éves asszony, az otthon vállalt kötés-munkánál is normára kell, hogy dolgozzék. Azért küzd, hogy "matrona korban" mégis valami nyugdíjfelét kaphasson.

Erdőfőtanácsos, a 65-ik életévének betöltésével nyugdíjba került. Mivel szolgálata zömét nem a kommunista időszakban töltötte, ezért csupán havi 800 forintot adnak. (Ez 138 német Dm-nak, avagy 124 holland Guldennek felel meg.) Felesége egyik háziipari szövetkezetben gépen kötögető, így aztán valahogy eltengődnek.

Szintén 65 éves, protestáns lelkész most, július 1-vel nyugdíjaztak ugyancsak havi 800 forinttal. Az 5 gyermekéből kettőt éppen a kommunisták, 2-3 évvel előbb, visszavetettek az egyetemre való jutásukban. Ezentúl az 5 gyermek még csak 11 éves.

Egyedül a jó Isten visel gondot az otthoni árva magyarokra, mint ahogyan őcsinét is védte, a pogány törökök igája alatt.

HONI POSZTÓ. Mikor 1844-ben megalakult a Honi Iparvédegylet, mely tagjaira nézve kötelezővé tette, hogy minden szükségletüket hazai gyártmányokból fedezzék, nagy kelte lett a magyar babos vászonnak és a gácsi posztónak. Olyan nagy, hogy odaát Cseh-és Morvaországban megjedtek a kelmevásárosok:hol adnak túl már most az 6 portékájukon?

És jámbor -azaz, hogy nem is igen jámbor, cselhez folyamodtak. A gácsi gyár minden vég posztóba beloszította ezt a két szót:Honi posztó. Ezt a brúnni uraknak megírta valami jó emberük. Hő, a posztó türelmes, ha morva is. Bele kell szőni, szép sárga selyembetűkkel azt a varázsigét és tüstént kelendő lesz a portéka Magyarországon.

Hát ugy is cselekedtek. A magyarok azonban nem vették meg a hamis szityya posztót; de annál többet nevettek az együgyű csaláson. A morva gyárosok ugyanis, nem tudván magyarul, a posztó szót betűjét l-nékk elvették ama levélben, s ezt szőtték: Isten tudja hány ezer vég posztóba, -cifra, öreg betűkkel: HONI POSZLO. (:A Magyar Anekdótalincs-ből, melyet Tóth Béla gyűjtött össze.)

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. Adress - Cim: B.L.SZERKESZTŐSÉGE
UTRECHT, Nansenlaan 29, Nederland-Europe.

Drukkor! Hoer
Printed Matter! Mr. DR. B. REKTOR
Periodique! Msr.
Drucksache! Herrn P.O. Box 784.

PRESIDIO of MONTEREY, CALIF.

U. S. A.

